

ואמר רבינו ז"ל בספרו של שביל שיחה ושיחה שהיה משיח ומד בר עמנו יכולים להיות על ידה איש כישד ואפילו צדיק גמור בעזרת השם יתברך

טוֹעֵמִיָּה

חיים זכו

פנינים יקרים
מלוקטים ככתבם וכלשונם
מספרי רבינו הק' ותלמידו זיע"א ותלמידיהם ותלמידי תלמידיהם
להשקות ולהחיות נפש כל חי במי הנחל גובע מקור חכמה

גליון רע"ו **וישלה** תשפ"ב

טעמו ודאו כי טוב ה'
ואורך זיל גמוד בספריו הק' המלאים כל טוב

תשמ"א (ה'תש"א) מלכות ישראל

כי כל שיחה שלו היא התעוררות נפלא ונודא מאד ודרך ישרה ונכונה מאד לעבודת השם יתברך לכל אהר לפי מדרגתו יתיה

לַחֲטֹף מֵה נְשִׂיכָל

זֶה בַּחֲנִינֵת וַיִּחַץ אֶת הָעַם אֲשֶׁר אִתּוֹ וְאֶת הַצֹּאן וְכוּ' לְשְׁנֵי מַחֲנֹת וְכוּ' וְהָיָה הַמַּחֲנֶה הַנֶּשְׁאָר לְפִלְטָה. שְׂכַשְׂרוּאִין שְׂקָשָׁה לְהַשִּׁיג הָעֶצֶה הַשְּׁלֵמָה, צְרִיכִין לְהִתְנַהֵג לְפִי חִלְקַת הָעֶצֶה עַל כָּל פְּנִים, בְּאִפְנֵי שְׁעַל כָּל פְּנִים יִהְיֶה נֶשְׁאָר לוֹ מַחֲנֶה הַנֶּשְׁאָר לְפִלְטָה וְלֹא יִהְיֶה נֶאֱבָד לְגַמְרֵי ח"ו, שְׁלֹא יֵאמַר שְׂיִלְךָ וַיִּתְּנֶנָּה וְכוּ' רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, רַק יִשְׁתַּדֵּל שְׁעַל כָּל פְּנִים יִשְׁאָר מֵה שְׂיִשְׁאָר וְכוּ', הֵינּוּ כְּשִׂרְוֵאָה אָדָם שֶׁהֵיִצֵּר הָרַע מִתַּגְבֵּר עָלָיו כְּמוֹ שֶׁמִּתְגַּבֵּר וְנִדְמָה לוֹ שְׂאִין בְּכַחוֹ לְעַמֵּד כְּנִגְדּוֹ כְּרֵאוּי, וְכָל מֵה שְׂחֹשֵׁב עֲצוֹת וְתַחֲבוּלוֹת אֵינּוּ עוֹלָה בְּיָדוֹ כְּרֵאוּי וּמַחֲמַת זֶה עֲצָתוֹ חִלּוּקָה תָּמִיד, אָזִי כָּל עֲצָתוֹ הָעֲקָרִית שְׂיִסְמֹךְ עַל כַּח הַצַּדִּיק הָאֵמֶת שְׂבְּאִיזָה דְרָךְ שְׂיִלְךָ יִמְצָא בּוֹ ה' יִתְבָּרַךְ כִּנ"ל. וְלַעֲת עֵתָה יִתְנַהֵג כְּפִי חִלְקַת הָעֶצֶה שְׂזֶה בַּחֲנִינֵת וַיִּחַץ אֶת הָעַם וְכוּ' וְהָיָה הַמַּחֲנֶה הַנֶּשְׁאָר לְפִלְטָה. הֵינּוּ שְׂיִקְבַּע בְּלָבוֹ שְׂאִיךָ שְׂיִהְיֶה אִף עַל פִּי כֵּן אֲנִי חֲזַק שְׂלֹא אֶהְיֶה נְסוּג אַחֲרֵי לְגַמְרֵי מֵהֶשֶׁם יִתְבָּרַךְ וְלֹא אֵיֵאֵשׁ אֶת עֲצָמֵי לְעוֹלָם וְלֹא אֶהְיֶה ח"ו מֵהַחֲסִידִים הַנְּפוּלִים שֶׁהֵם גְּרוּעִים וְכוּ' רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, כְּמוֹ שְׂשִׁמְעֵנוּ מִצַּדִּיקִים, רַק אֲנִי עַל מִשְׁמַרְתִּי אֶעֱמַד לַחֲטֹף מֵה שְׂאוּכַל לְמַעַן יִהְיֶה הַמַּחֲנֶה הַנֶּשְׁאָר לְפִלְטָה.

לְמַשֵּׁל שֶׁהָאָדָם חָפֵץ שְׂיִלְמַד הַרְבֵּה וַיִּתְפַּלֵּל וַיִּרְבֶּה בְּהַתְּבוּדָה וַיִּהְיֶה נָקִי מֵעֵתָה מְכַל חֲטָא וְהִרְהוּר וְכוּ' וְרוּאָה שְׂקָשָׁה עָלָיו וְכוּ', יִהְיֶה חֲזַק בְּדַעְתּוֹ שְׂעַל כָּל פְּנִים מֵה שְׂאוּכַל לַחֲטֹף בְּחַי אֲתִיגַע בְּכָל כַּחֵי לַחֲטֹף אֵיזָה טוֹב כָּל יוֹם מִימֵי חַיִּי, וְאִם ח"ו לֹא אוּכַל לְהִתְפַּלֵּל כָּלֵל אֶרְאֶה לְדַבֵּר אַחֲרֵי כָךְ אֵיזָה דְבוּר שֶׁל תַּחֲנָה וּבִקְשָׁה וְכוּ', וְאִם יִמְנַעֲנִי ח"ו גַּם מִזֶּה מֵה לַעֲשׂוֹת (כְּמוֹ שְׂשִׁמְעֵתִי מִפִּי ז"ל) אִף עַל פִּי כֵּן אֶלְמַד מְעַט אוֹ הַרְבֵּה וְאִף עַל פִּי כֵּן אֶתְגַּבֵּר בְּרִצּוֹנוֹת חֲזָקִים לְהֶשֶׁם יִתְבָּרַךְ וְאֶצְעֵק עַל כָּל פְּנִים רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם הוֹשִׁיעָה, וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה. וְאִם עֲצָתִי חִלּוּקָה אִם לְסַע אוֹ לִישֵׁב בְּבֵיתִי, וְאֵינִי יְכוֹל לְתַת עֶצֶה לְנַפְשִׁי, עַל כָּל פְּנִים אֲנִי חֲזַק בְּדַעְתִּי, שְׂבִין בְּבֵיתִי בֵּין בְּדֶרֶךְ אַחֲטֹף טוֹב מֵה שְׂאוּכַל, וְכֵן בְּשִׂאֵרֵי דְבָרִים שְׂאֵי אֶפְשֵׁר לְפָרְטֵם. וְכָל זֶה בַּחֲנִינֵת וְהָיָה הַמַּחֲנֶה הַנֶּשְׁאָר לְפִלְטָה.

ליקוטי הלכות ראש חודש ו' נב

פרשת השבוע

טוֹעֲמִיָה

עם לבן גרתי

כֵּלִים שֶׁל תּוֹרָה וּמִצְוֹת

וְזֶה שֶׁשָּׁלַח יַעֲקֹב לַעֲשׂוֹ עִם לָבֵן גְּרָתִי וְתַרְי"ג מִצְוֹת שֶׁמֵּרַתִּי וְכוּ' וַיְהִי לִי שׂוֹר וְחִמּוֹר וְכוּ'. כִּי עֲשׂוֹ הוּא מַלְכוּת הַרְשָׁעָה, כִּי מִמֶּנּוּ יֵצֵא הַמֶּזֶן עֲמֶלֶק, שֶׁהֵם עֹקֵר מַלְכוּת הַרְשָׁעָה וְעֹקֵר כַּח מַלְכוּת הַרְשָׁעָה יוֹנֵק מִבְּחִינַת לָבֵן שֶׁהוּא בְּחִינַת לָבֵן הָעֲלִיּוֹן, תִּינוּ הָאֹר וְהַחַיּוֹת כְּשֵׁאִין כֵּלִים קְדוּשִׁים לְהַמְשִׁיךְ הָאֹר וְהַחַיּוֹת בְּהַדְרָגָה בְּמִדָּה בְּרֵאוּי, מִשֵּׁם עֹקֵר יְנִיקַת קְלִפַּת לָבֵן וּמִשֵּׁם יְנִיקַת מַלְכוּת הַרְשָׁעָה, בְּחִינַת עֲשׂוֹ, הַמֶּזֶן, עֲמֶלֶק. וְעַל כֵּן לֹא הָלַךְ יַעֲקֹב לְבֵית לָבֵן עַד שֶׁעָסַק תְּחִלָּה בַּתּוֹרָה הַרְבֵּה בְּבֵית שֵׁם וְעֵבֶר, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל כִּי עַל יְדֵי הַתּוֹרָה שֶׁלָּמַד תְּחִלָּה הַרְבֵּה, עַל יְדֵי זֶה הָיָה לוֹ כַח לְהַמְשִׁיךְ הָאֹר הַגָּבֹה וְהָעֲלִיּוֹן מְאֹד מְאֹד, בְּחִינַת לָבֵן הָעֲלִיּוֹן, לְהַמְשִׁיכוֹ בְּהַדְרָגָה וּבְמִדָּה עַל יְדֵי רַבּוּי הַתּוֹרָה שֶׁלָּמַד בְּקִדְשָׁה גְּדוּלָּה תְּחִלָּה. וְאִז לֹא דִי שֶׁלֹּא הָיָה כַח בְּלָבֵן שֶׁיִּנָּק מִרַבּוּי אֹר, לְהַתְגַּבֵּר כִּנְגַד יַעֲקֹב, אֲדָרְבָּא, יַעֲקֹב הַתְגַּבֵּר כִּנְגַדוֹ וְהוֹצִיא מִמֶּנּוּ כָּל הָעֲשִׁירוֹת וְכָל הַקְּדוּשׁוֹת שֶׁבָּלַע.

וְאִז כְּשֶׁהַתְגַּבֵּר כִּנְגַד לָבֵן שֶׁהוּא שְׂרֵשׁ הַקְּלִפָּה, עַל כֵּן מִמִּילָא יֵשׁ לוֹ כַח לְהַכְנִיעַ וּלְכַבֵּל מַלְכוּת עֲשׂוֹ וְכוּ' שִׁיּוּנֵק מִמֶּנּוּ. עַל כֵּן שָׁלַח לַעֲשׂוֹ, עִם לָבֵן גְּרָתִי וְתַרְי"ג מִצְוֹת שֶׁמֵּרַתִּי, שְׂזוּכִיתִי לְהַפִּיךְ הַהִסְתַּרְתָּה לְדַעַת הַתּוֹרָה, לְהַמְשִׁיךְ הַחַיּוֹת מִלָּבֵן הָעֲלִיּוֹן בְּהַדְרָגָה וּבְמִדָּה עַל יְדֵי תַרְי"ג מִצְוֹת הַתּוֹרָה שֶׁהֵם כֵּלֵל הַתּוֹרָה, וְעַל יְדֵי זֶה זְכִיתִי לַעֲשִׁירוֹת דְּקִדְשָׁה בְּחִינַת וַיְהִי לִי שׂוֹר וְחִמּוֹר וְכוּ', כִּי הוֹצִיא הָעֲשִׁירוֹת מִהַסְטָרָא אֲחָרָא אֶל הַקְּדוּשָׁה עַל יְדֵי שֶׁהַמְשִׁיךְ הַחַיּוֹת מִלָּבֵן הָעֲלִיּוֹן לְתוֹךְ כֵּלִים קְדוּשִׁים עַל יְדֵי הַתּוֹרָה שֶׁבָּלְוָה מִתַּרְי"ג מִצְוֹת, בְּבְחִינַת עִם לָבֵן גְּרָתִי וְתַרְי"ג מִצְוֹת שֶׁמֵּרַתִּי כִּנְ"ל. וְעַל כֵּן שָׁלַח לוֹ כָּל זֹאת לְהוֹדִיעוֹ שֶׁיֵּשׁ לוֹ כַח כִּנְגַדוֹ, מִחֲמַת שֶׁכָּבֵר הַכְּנִיעַ שְׂרֵשׁ יְנִיקַתוֹ עַל יְדֵי שֶׁהַמְשִׁיךְ הַחַיּוֹת הָעֲלִיּוֹן עַל יְדֵי תַרְי"ג מִצְוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה בְּהַדְרָגָה וּבְמִדָּה.

לִיקוּמֵי הַלְכוּת הַכֶּשֶׁר כֵּלִים ג' ה

עמוד זה נתרם ע"י הר"ר נתן יוסף דייטש הי"ו
לרגל שמחת אירוסיו בנו ירוחם יצחק שיחי' למזל טוב

ויותר יעקב לבדו

טוֹעֲמִיָה

פרשת השבוע

לְזָהָר מְאֹד לְשֹׁמֵר הַמָּמוֹן

צָרִיף כָּל אָדָם לְזָהָר מְאֹד לְשֹׁמֵר מָמוֹנוֹ וְחִפְצָיו כְּכַבֵּת עֵינַי בְּאֲשֶׁר הִזְהִירָנוּ אֲדָמוֹר ז"ל עַל זֶה כְּמָה פְּעָמִים, כִּי אָף עַל פִּי שְׂתָאוֹת מָמוֹן מְגָנָה מְאֹד, אָף עַל פִּי כֵן מָמוֹן שֶׁל אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי צָרִיכִין לְשֹׁמְרוֹ מְאֹד, אֲדַרְבָּא, מִחֲמַת שְׂתָאוֹת מָמוֹן מְגָנָה מְאֹד וַיֵּשׁ סִכָּנָה גְּדוֹלָה כְּשִׂיזְצָא לְשׁוּק בְּשִׁבִיל פְּרָנְסָתוֹ שֶׁלֹּא יִפֹּל לְתָאוֹת מָמוֹן, אֵף הוּא מְכָרַח לְצֵאת בְּשִׁבִיל פְּרָנְסָה. עַל כֵּן זֶה הַמָּמוֹן שֶׁכָּבֵר הַרְוִיחַ בְּהַשְׁגָּחָתוֹ יִתְבָּרַךְ עַל יְדֵי אֵיזָה מְלָאכָה אוֹ מִשְׁא וּמִתֵּן וְכִיזְצָא בְּיַדָּיו צָרִיף לְשֹׁמְרוֹ מְאֹד מֵאַחַר שֶׁסָּכָן נִפְשׁוֹ בְּגִשְׁמִיּוֹת וְרוֹחַנִּיּוֹת בְּשִׁבִיל זֶה.

וְעַל כֵּן חֹזֵר יַעֲקֹב אָבִינוֹ עַל פְּכִים קְטָנִים, כִּי צְדִיקִים מְמוֹנִים חֲבִיב עֲלֵיהֶם וְכוּ' וְאִין זֶה מִחֲמַת תָּאוֹת מָמוֹן חֵם וְשָׁלוֹם, אֲדַרְבָּא, מִחֲמַת שְׁמִבּוּדָה וְקִשְׁיָה בְּעֵינֵיהֶם מְאֹד כֹּל עֲסָקֵי הָעוֹלָם שֶׁצָּרִיכִין לְעֵסֶק בְּשִׁבִיל פְּרָנְסָה מִחֲמַת שְׂמֵת בְּפִטְלִים עַל יְדֵי זֶה מְדַבְּרֵי תוֹרָה וְאָף עַל פִּי כֵן בְּהַכְּרַח לְעֵסֶק גַּם בְּזֶה בְּשִׁבִיל פְּרָנְסָה הַמְכַרְחַת, עַל כֵּן זֶה הַחֲפִיץ וְהַמָּמוֹן שֶׁכָּבֵר בָּא לְיָדָם שׁוֹמְרִים אוֹתוֹ הַיֵּטֵב שֶׁלֹּא יִהְיֶה נֶאֱבָד ח"ו, שֶׁלֹּא יִצְטָרְכוּ לְחֹזֵר וְלִהְיוֹת בְּפִטְל מְדַבְּרֵי תוֹרָה חֵם וְשָׁלוֹם בְּשִׁבִיל זֶה. וְכִי שְׁפוּגִים בְּשִׁמְרַת הַמָּמוֹן הוּא פּוֹגֵם בְּבְחִינַת הַשְׁגָּחָה שְׁלֵמָה כַּנִּ"ל:

ליקוטי הלכות אבדה ומציאה ג' י

לא יעקב יאמר עוד שמך

טוֹעֲמִיָה

פרשת השבוע

אֲזִי נִקְרָא יִשְׂרָאֵל

יעקב הוא בחינה קטנה, וישראל הוא בחינה גדולה ביותר פידוע, הינו שבתחלה כשאחד מישראל צריך להתקרב לה' יתברך. ואין לו כח להתקרב מגדל חלישת כחו כנגד היצר הרע. וה' יתברך מסייע אותו בדרך נפלא ונורא כדי שיזכה להתקרב. וכל התקרבותו על ידי סיוע דלעלא זאת הבחינה נקראת יעקב, בחינת קטנות בבחינת בפטן עקב את אָחיו. שצריכין לקבל גדלת קדשת ישראל בדרך ערמה בגנבה והעלמה שלא יקטרג הבעל דבר מחמת שעדין לא זכה על ידי עבודת עצמו להתקרב לה' יתברך. רק העקר על ידי סיוע דלעלא. ועל כן זאת הבחינה נקראת יעקב.

אבל אחר כך כשזוכה להתגבר כפארי בעבודת ה' יתברך עד שזוכה להתקרב לה' יתברך על ידי עבודתו. אזי נקרא ישראל שהיא בחינה גדולה בחינת לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל, וכמו שפרש רש"י שלא יאמר עוד שקבלת הברכות היתה בעקבה ובמרמה וכו', הינו שאין יכולין לומר עוד שבדרך רמאות והעלמה קבלת הברכות שהוא קדשת ישראל, כי אם ישראל יהיה שמך, כי שרית עם אלקים ואנשים ותוכל. כי זכית להתגבר בעבודתך עד שנצחת מלאכים המקטרגים ואנשים המתנגדים והמונעים הנמשכים מהם. ואזי נקרא ישראל:

ליקוטי הלכות ברכת הריח ד' מו

פרשת השבוע

טוֹעֲמִיָה

ולמקנהו עשה סוכות

לְאַסֹף הַרְבֵּה נִפְשֹׁת מִבְּחוּץ

הַרְבֵּה הָאֲמַת מֵעֶצֶם אֲהַבְתוּ אֶת יִשְׂרָאֵל אֵינוּ יָכוֹל לֵישֵׁב בְּקִבְעוֹת בְּבֵיתוֹ רַק הוּא מְכַתֵּת רַגְלָיו לְצֵאת מִקִּבְעוֹת יְשִׁיבַת בֵּיתוֹ לְהִיּוֹת נֶעַ וְנָד בְּדֶרֶךְ וַיּוֹשֵׁב בְּדִירַת עֲרָאִי בְּחִינַת סִכָּה כְּדִי לְקַבֵּץ וּלְאַסֹף אֶת הַנְּאֻמָּנִי אֶרֶץ לְשִׁבְת עִמּוֹ, אוֹתָם שְׂאִין בִּיכְלָתָם לְבוֹא אֶל בֵּיתוֹ וְגַם אֵין יוֹדְעִין מִמֶּנּוּ כָּל זְמַן שֶׁהוּא סָגוֹר בְּבֵיתוֹ עִם מְעַט תְּלִמִּידָיו הַפְּשֻׁרִים, עַל כֵּן הוּא מְכַתֵּת רַגְלָיו לְצֵאת לְדִירַת עֲרָאִי בְּחִינַת סִכָּה כְּדִי לְעוֹרֵר הַנְּפֻשׁוֹת לְהוֹדִיעֵם אֲמַתַּת לְמוֹדוֹ הַקְּדוֹשׁ כְּדִי שְׂיִתְקַרְבוּ כָּלֶם אֶל הָאֲמַת וְהָאֲמוּנָה.

וְכֵן הַתְּלִמִּידִים כָּל מִי שֶׁנּוֹגֵעַ יֵרָאֵת ה' בְּלִבּוֹ וְרוֹצֵה לְחוּס עַל חַיּוֹ הַנְּנַחֲיִים צָרִיךְ לְצֵאת מִבֵּיתוֹ הַקְּבוֹעַ וּלְכַתֵּת רַגְלָיו מֵעִיר לְעִיר וּמִדּוֹךְ לְדּוֹךְ וַלֵישֵׁב בְּסֻכּוֹת וְאֵהָלִים עַד שְׂיָבוֹא לִישִׁיבָה הַקְּדוֹשָׁה שְׁעוֹסְקִין שָׁם בְּלִמּוּד הָאֲמַת לְהַמְשִׁיךְ אָמוּנָה הַקְּדוֹשָׁה בְּלִב כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׁזֵה הָעֵקֶר כַּנ"ל.

וְזֶה, וַיַּעֲקֹב נִסַּע סִכָּתָהּ וַיִּבֶן לוֹ בַּיִת וּלְמַקְנָהוּ עָשָׂה סִכָּת עַל כֵּן קָרָא שָׁם הַמָּקוֹם סֻכּוֹת. וְקִשָּׁה לְכַאוֹרָה, הֲלֹא גַם בַּיִת בָּנָה, וְלָמָּה קָרָא הַמָּקוֹם עַל שָׁם סֻכּוֹת דִּיקָא, אֲךָ יַעֲקֹב אָבִינוּ בְּנֻדָּאֵי עֶסֶק כָּל יָמָיו בְּלִמּוּד הִישִׁיבָה הַקְּדוֹשָׁה לְהַמְשִׁיךְ אָמוּנָה בְּעוֹלָם. וְעַל כֵּן כָּל הַבֵּית שֶׁבָּנָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב וַיִּבֶן לוֹ בַּיִת, הִיָּה רַק בְּשִׁבִיל הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה שְׁמַתְחַלֵּת בְּבֵית דְּבָרָאשִׁית לְהַמְשִׁיךְ דֶּרֶךְ הַתּוֹרָה בְּעוֹלָם עַל יְדֵי בֵּית יְשִׁיבַתוֹ הַקְּדוֹשָׁה, אֲבָל רָאָה שְׂאִי אֶפְשָׁר עַל יְדֵי בְּחִינַת בַּיִת לְבַד לְקַבֵּץ וּלְאַסֹף הָעָם וְכַנ"ל, עַל כֵּן וּלְמַקְנָהוּ עָשָׂה סִכָּת. מִקְנָהוּ הֵם בְּחִינַת הַמּוֹן הָעָם הָרְחוּקִים עֲדִין מִישִׁיבַתוֹ הַקְּדוֹשָׁה, שְׁהֵם בְּחִינַת בְּהֵמוֹת, כִּי כָּל מִי שְׂאִין בּוֹ דְּעָה אֵינוּ מִן הַיְשׁוּב וְהוּא בְּהֵמָה בְּדָמוֹת אָדָם. וּבְשִׁבִילֵם עָשָׂה סֻכּוֹת בְּחִינַת סִכָּה הַנ"ל שְׁעַל יְדֵי זֶה עֵקֶר הַהִתְקַרְבוֹת אֶל הִישִׁיבָה הַקְּדוֹשָׁה כַּנ"ל, עַל כֵּן קָרָא שָׁם הַמָּקוֹם סֻכּוֹת דִּיקָא מִחַמַּת שְׁעַל יְדֵי זֶה עַל יְדֵי בְּחִינַת סֻכּוֹת, עַל יְדֵי זֶה עֵקֶר הַהִתְקַרְבוֹת אֶל הִישִׁיבָה הַקְּדוֹשָׁה שֶׁהוּא בְּחִינַת בַּיִת. שְׁכָּל בְּנֵין הַבֵּית שֶׁהוּא בֵּית הִישִׁיבָה שֶׁהוּא עֵקֶר הַבֵּית הָאֲמַתִּי, הוּא עַל יְדֵי זֶה שְׁמַאֲסִפִּין הַרְבֵּה נִפְשׁוֹת מִחוּץ לְפָנִים כָּל הַנְּפֻשׁוֹת שֶׁהֵיוּ בְּתַחֲלָה בְּבְּחִינַת תְּשִׁתְּפִכְנָה אֲבָנֵי קֹדֶשׁ בְּרֹאשׁ כָּל חוּצוֹת. אֲבָל אֵי אֶפְשָׁר לְאַסֹּף לְתוֹךְ בַּיִת הַקְּדוֹשׁ כִּי אִם עַל יְדֵי בְּחִינַת סִכָּה, עַל כֵּן קָרָא שָׁם הַמָּקוֹם סֻכּוֹת דִּיקָא, כִּי גַם עֵקֶר שְׁלִמּוֹת בְּחִינַת הַבֵּית הוּא עַל יְדֵי בְּחִינַת סִכָּה וְכַנ"ל.

ליקוטי הלכות גזיקין ה' כ

פרשת השבוע

טוֹעֲמִיָה

ואני אתנהלה לאטי

אֵלֹא מְקוֹמוֹ וְנִשְׁעָתוֹ

אִין לְהַקְדִּישׁ אֵלֹא מְקוֹמוֹ וְנִשְׁעָתוֹ, הִינּוּ מִי שְׁרוּצָה לְהַקְדִּישׁ אֶת
 עֲצָמוֹ בְּקִדְשֵׁי יִשְׂרָאֵל עֵקֶר עֲצָתוֹ שִׁידַע שְׂאִין לוֹ אֵלֹא
 מְקוֹמוֹ וְנִשְׁעָתוֹ, דְּהִינּוּ אוֹתָהּ הַשְּׁעָה וְהַמְּקוֹם שֶׁהוּא
 עוֹמֵד בָּהּ וְלֹא יִחַשֵׁב עַל שְׁעָה הָאַחֶרֶת וְעַל מְקוֹם אַחֵר
 כְּלָל רַק יִשְׁתַּדֵּל לְקַדֵּשׁ אֶת עֲצָמוֹ בְּאוֹתוֹ הַשְּׁעָה וְהַמְּקוֹם כִּי
 הַשְּׁעָה וְהַמְּקוֹם הָאֶחָד הוּא עֲנִין אַחֵר לְגַמְרֵי וְכוּ' וְכַ"ל:

וְזֶה בְּחִינַת מַה שְּׁאָמַר יַעֲקֹב לְעֵשָׂו, וְאֲנִי אֶתְנַהֵלָה לְאִטִּי
 לְרֵגֶל הַמְּלֶאכֶה אֲשֶׁר לְפָנַי וְלְרֵגֶל הַיְלָדִים עַד וְכוּ'. כִּי
 אִי אֶפְשָׁר לְדַחֵק אֶת הַשְּׁעָה כְּלָל, כְּמוֹ שְׁאָמַר מִקְדָּם, כִּי
 הַיְלָדִים רַבִּים וְכוּ' וּדְפָקוּם יוֹם אֶחָד וְכוּ', עַל כֵּן צְרִיכִין לִילָךְ
 וְלִהְתַּנְהֵל רַק לְאִט לְאִט בְּחִינַת הַבֵּא לְטָהָר מִסִּיעִין לוֹ
 אוֹמְרִים לוֹ הַמֵּתֵן. כִּי אִם עַל פִּי שְׁצַרִּיכִין לְהִיזוֹת זְרִיז גְּדוֹל
 בְּעֵבֹדָתוֹ יִתְפַּרֵּה, בְּפֶרֶט מִי שְׁכָבֵר נִכְשָׁל וְכוּ' אִם עַל
 פִּי כֵן אִי אֶפְשָׁר לְדַחֵק אֶת הַשְּׁעָה כְּלָל. וַיֵּשׁ בְּזֶה הַרְבֵּה
 לְדַבֵּר וְכוּ' וְכָבֵד מְבֹאֵר מְזֶה כְּמָה שִׁיחֹת בְּמְקוֹם אַחֵר:

ליקוטי הלכות גולה ה' ב

עמוד זה נדבט הרה"ח ר' נתן מימון הי"ד - לע"נ הרה"ח
 ר' צבי אריה בן ציון ב"ר ישראל אבא רוזנפלד ז"ל

מכתב ממוהרנ"ת

טועמיה

פרשת וישלח

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ יוֹם ב' וַיִּשְׁלַח תַּקְפָּ"ד בְּרִסְלָב:

רַב שְׁלוֹם לְבָנֵי מוֹרְנֵי הָרֵב יַעֲקֹב גֵּרוֹ יְאִיר:

מִכְתָּבְךָ קִבַּלְתִּי בְיוֹם אֶתְמוֹל וְהָיָה לִי לְנַחַת גָּדוֹל, אֲךָ הֵיטֵב חָרָה לִי עָלֶיךָ בְּנֵי יְדִידִי, עַל אֲשֶׁר אֶתָּה מִרְעִישׁ כָּל כָּף עַל אֲשֶׁר אֵינִי רָגִיל לְכַתֵּב לָךְ בְּכָל פַּעַם, כִּי הֲלֹא יָדַעְתָּ שְׂאִינִי אִישׁ פְּנוּי, וְטְרֻדוֹתַי רַבִּים מִכַּמְּהָ עֲדָדִים וּבִפְרֻט כָּעֵת אֲשֶׁר תּוֹדָה לָאֵל הַתְּחַלְנֵנוּ לַעֲסֹק בְּהַדְפּוֹס לְגִמּוֹר הַתְּפִלוֹת בְּעֶזְרַת ה' יִתְבָּרַךְ, וְכַמּוֹדָמָה לִי שֶׁכָּבֵר הוֹדַעְתִּיךָ מִזֶּה שֶׁכָּבֵר שְׁלַחְתִּי אֶת ר' מַעֲנַדִּיל לְקַהֲלַת מִינְקְאוּוִיץ, וְתוֹדָה לָאֵל בְּשָׁבוֹעַ הָעֶבֶר כָּבֵר בָּא בְּשָׁלוֹם וְהִבִּיא הָאוֹתִיּוֹת שֶׁהָיוּ חֲסָרִים. וּבֵין הַיּוֹם וּבֵין לְמַחֵר נִתְחַיֵּל בְּשָׁלוֹם בְּעֶזְרַת ה' לְהַדְפִּיסָם. וְאַתָּה תוֹכֵל לְהַבִּין מִרְחוֹק טְרַדַת דַּעְתִּי בְּזֶה. בְּכַמְּהָ אִפְּנָיִם. וּבִפְרֻט מִחֲמַת חֲסָרוֹן כִּיס. וְלֹא הִישׁוּעָה:

הֵן עַל כָּל אֵלֶּה תִּדְעֵ שְׂאִין בְּדַעְתִּי לְשַׁלַּח לָךְ אֲגָרַת בְּכָל שְׁתֵּי שָׁבוּעוֹת בְּאֲשֶׁר כְּתַבְתָּ רַק בְּכָל חֹדֶשׁ וְחֹדֶשׁ אֲרָאָה בְּעֶזְרַת ה' יִתְבָּרַךְ לְכַתֵּב לָךְ אֲגָרַת. וְאֵינִי מִזְהִיר אוֹתָךְ מְאֹד שֶׁמַּעֲתָה תִּשׁוּב מִדְּרָךְ הַזֶּה לְצַפּוֹת בְּכָל יוֹם לְקַבֵּל אֲגָרַת מִמּוֹנֵי לְכַלּוֹת עֵינַיִם בַּחֲנָם ח"ו, כִּי גַם זֶה מַעֲשִׂי בַעַל דָּבָר לְבַלְבַּל דַּעְתָּךְ מוֹתְפַלְתָּךְ וּמִלְמוּדָךְ וְכָף דְרָכֵי בְנֵי הַנְּעוּרִים שֶׁבְטוֹלָם מִמְּעַט עֲבוּדָתָם עַל יְדֵי בְּלִבּוּלִים וְכִלְיוֹן עֵינַיִם שֶׁל עֲסָקֵי חֲנָם כְּאֵלֶּה. וַיְמַה שֶׁכְּתַבְתָּ שְׂאִין לָךְ בְּמָה לְהַחִיּוֹת כִּי אִם בְּמִכְתָּבִי, הָאֲמַת שֶׁדְּבָרֵי רְאוּיִים שִׁיחִיו חֲבִיבִים בְּעֵינֶיךָ וְלְהַחִיּוֹת נִפְשָׁךְ, אֲבָל בְּכָל אֲגָרַת וְאֲגָרַת תוֹכֵל לְהַחִיּוֹת עֵצְמָךְ זְמַן רַב בְּעֶזְרַת ה' יִתְבָּרַךְ. וּבִפְרֻט הֲלֹא כָּל סִפְרֵי רַבְּנֵנוּ ז"ל בְּיָדְךָ הַמִּלְאִים אוֹצְרוֹת גְּדוֹלוֹת אוֹצְרֵי אוֹצְרוֹת שֶׁל יִרְאֵת שָׁמַיִם וְהַתְּגַלוֹת אֱלֻקוֹת בְּדַרְכֵי נִפְלְאִים, הַשְּׂוִיִּם לְכָל נֶפֶשׁ גְּדוֹל וְקָטָן נַעַר וְזָקֵן הַפֶּה בָּהֶם וְהַפֶּה בָּהֶם וְסִיב וּבְלָה בָּהֶם שְׂאִין לָךְ מִדָּה טוֹבָה מֵהֶם, וְגַם יֵשׁ בְּיָדְךָ מַחֲדוּשֵׁי תּוֹדָה לָאֵל, וְגַם תּוֹדָה לָאֵל כָּבֵר יָדַעְתָּ וְשִׁמְעַתָּ כַּמָּה שִׁיחוֹת יְקָרוֹת מִפִּז מִפִּי וּמִפִּי אֲנִשִּׁי שְׁלוֹמֵנוּ. עַל כֵּן חֲזַק וְאַמֵּץ בְּשִׁמְחָה תְּמִיד. הַחֲזַק בְּמוֹסֵר אֵל תִּרְאֵה. וְתִתְמַיֵּד בְּלִמּוּדָךְ הֵיטֵב וְתִתְפַּלֵּל בְּכֹנֶנָה וְתִרְגִּיל עֵצְמָךְ בְּהַתְּבוּדוֹת בְּכָל יוֹם בְּאֲשֶׁר הוֹרִיתִיךָ. וְיִתֵּר מִזֶּה אִי אֶפְשָׁר לְהַאֲרִיךְ עִתָּה כִּי טְרִידָנָא טוֹבָא, וְהָיָה זֶה שְׁלוֹם.

דְּבָרֵי אָבִיךָ הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה: הַקָּטָן נָתַן בֶּן אָבִי נִפְתָּלִי הִירֵץ ג"י

עמוד זה נתרם ע"י הר"ר ישראל זאב דויטש הי"ו
לרגל שמחת נישואי בנו החתן נחמן שיחי' למזל טוב

טוֹעֲמִיָּה

ההולמים בתורת ה'

כ"ב - חותם בתוך חותם

וְאַחַר עַד עֵתָהּ

וְזֶה בְּחִינַת מַה שְּׁשָׁלַח יַעֲקֹב לְאֹמֵר לַעֲשׂוֹ עִם לְבָן גִּרְתִּי וְאַחַר עַד עֵתָהּ. כִּי יַעֲקֹב רָאָה שְׁעַקֵּר הַתְּגַבְרוֹת עֲשׂוֹ, שֶׁהוּא בְּחִינַת מַלְכוּת הַרְשָׁעָה, הוּא עַל יְדֵי עֲזוֹת דְּסִטְרָא אַחֲרָא שְׁמַשֵּׁם עַקֵּר כַּח שֶׁל מַלְכוּת הַרְשָׁעָה שֶׁהוּא בְּחִינַת עֲזוֹת מַלְכוּתָא בְּלֹא תְּגָא, כְּמוֹ שְׁמִבְּאָר בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְוֶה וְכִמוֹ שְׁכַתּוּב שְׁעֲשׂוֹ הָיָה אֲדַמּוּנֵי וְכוּ'. עַל כֵּן שָׁלַח לוֹ יַעֲקֹב שְׁכָבֵר זָכָה לְתוֹרָה וְתַפְלָה, שֶׁהֵם בְּחִינַת נַעֲשֵׂה וְנִשְׁמָע, שְׁעַל יְדֵי זֶה זוֹכִין לְעֲזוֹת דְּקַדְשָׁה, שְׁעַל יְדֵי זֶה מְכַנִּיעִין עֲזוֹת דְּסִטְרָא אַחֲרָא שֶׁהוּא בְּחִינַת מַלְכוּת עֲשׂוֹ כַּנִּלְוֶה.

וְזֶהוּ, עִם לְבָן גִּרְתִּי. וְדַרְשׁוּ רַז"ל וְתַרְי"ג מְצוֹת שְׁמַרְתִּי, זֶה בְּחִינַת תּוֹרָה. וְאַחַר עַד עֵתָהּ, זֶה בְּחִינַת תַּפְלָה, הֵינּוּ שְׁאָמַר לוֹ אֵף עַל פִּי שְׁשִׁמְרְתִּי כָּל הַתַּרְי"ג מְצוֹת וְזָכִיתִי לְתוֹרָה, אֵף עַל פִּי כֵן אֵינִי מִסְתַּפֵּק בְּזֶה וְאֵינִי מַחֲכָה וּמְצַפֶּה וּמְתַגַּעְגַּע בְּרְצוֹנוֹת חֲזָקִים תָּמִיד לְעֲלוֹת מִדְּרָגָא לְדְרָגָא לְעֲשׂוֹת מִהַנְּשִׁמָּע נַעֲשֵׂה עַל יְדֵי רַבּוּי תַּפְלוּת וְכַנִּלְוֶה. וְזֶהוּ וְאַחַר עַד עֵתָהּ שְׁאֵינִי מֵתְאַחֵר וּמֵתְמַהֵמָה בְּרְצוֹנוֹת חֲזָקִים עַד שְׁזָכִיתִי לְבְּחִינַת עֵתָהּ שֶׁהוּא בְּחִינַת תַּפְלָה, בְּחִינַת נִשְׁמָע, בְּחִינַת וְעֵתָהּ יִשְׂרָאֵל מָה ה' אֱלֹהֶיךָ שֶׁאֵל מַעֲמֶךָ כִּי אִם לִירָאָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת תַּפְלָה בְּחִינַת יִרְאֵת ה' הִיא תַתְּהַלֵּל, כְּמוֹ שְׁמִבְּאָר שֵׁם. שְׁזֶהוּ בְּחִינַת אֵל תִּקְרִי מָה אֵלָא מֵאָה, בְּחִינַת מֵאָה בְּרְכוּת שֶׁהֵם בְּחִינַת כָּלֵל הַתַּפְלָה וְכוּ'.

כִּי אִישׁ כְּזֶה אִם יִרְצֶה לְחַשֵּׁב הַרְבֵּה מַה שְׁעָבֵר וְלְדַאֵג עַל מַה שְׁיִהְיֶה יוֹכֵל לְצֵאת מִדְּעֵתוֹ וְלִהַשְׁתַּגֵּעַ מִמַּשׁ חַס וְשְׁלוֹם, וְכָל חַיּוּתוֹ וְקִיּוּמוֹ הוּא רַק בְּחִינַת עֵתָהּ הַנִּלְוֶה, בְּחִינַת הַיּוֹם אִם בְּקִלּוֹ תִשְׁמָעוּ.

ליקוטי הלכות מתנה ה' סט

עמוד זה נתרם ע"י הר"ר נחמן כהן הי"ו
לרגל שמחת הולדת הבן שיחי' למזל טוב

לְשׁוֹן רַבֵּנוּ ז"ל

טוֹעֵמִיָּה

כּמבאָר בלשון לעז' רמז עמקות פונתו...
(ליקוטי הלכות מילה ד')

סֵפֶר לִי מִצְדִּיק אֶחָד גָּדוֹל שְׁכֵמָה פְּעָמִים הָיָה חוֹשֵׁב בְּדַעְתּוֹ וְאָפְלוּ
אִם יִהְיֶה נַעֲשֶׂה מִמְּנֵי חֵס וְשָׁלוֹם אַפֵּר תַּחַת כַּפּוֹת רַגְלֵי הַצְּדִיקִים וְכוּ'
כִּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה עַל נִשְׁמוֹת הַרְשָׁעִים יִהְיֶה מָה
שִׁיְהִיָּה עַל כָּל פָּנִים אֵין וְאָפֶס לֹא יִהְיֶה מִמְּנֵי, וְאָמַר בְּזֶה הַלְשׁוֹן:

בִּישׁט וְרַעַט שׁוֹיִן אוֹיִם מִיר בִּישׁט זֵיִן

תרגום

לא, כבר לא יהיה ממני.

וספר זאת לענין התחזקות שגם הצדיק הגדול מאד נפל בדעתו כמה פעמים כל כך עד שנדמה שאבדה תקנתו ח"ו, עד שהכרח להחיות את עצמו ולחזק את עצמו בזה שעל כל פנים לא יהיה ממנו ולא כלום. אמר בזה הלשון כי בודאי מה שאמרו רז"ל שיהיו נעשין אפר בודאי יהיה בזה האפר איזה בחינת חיות, וגם זה טוב כי אפס לא יהיה עוד ממני. והנראה מדבריו שכמה וכמה פעמים החיה עצמו בזה ונתרצה גם לזה שאפלו אם ח"ו יהיה כך, הוא מרצה לעסק בעבודת השם במה שיוכל לחטף כל ימי חייו, וה' הטוב יעשה עמו מה שיעשה כרצונו הטוב:

חיי מוהר"ן תקצ"ד

וזה בחינת מה שאיתא בכונות חנכה לכוון בכל לילה שם אהי"ה פעמים אהי"ה שעולה אמת, וכו' עין שם. הינו כי עקר כלל הכונה הוא להמשיך בחינת שמחת המצוה מעולם הבא לעולם הזה, שזה העקר שנתגבר לזכור בכל עת תכלית העולם הבא שאז לא ישאר מן האדם ולא מן תאוותיו והבליו וכספו וזהבו שום דבר כי אם נקדת המצוה שזכה לסגל בחייו. ועל כן כשבא לעשות איזה מצוה צריך להתגבר לעשותה בשמחה עצומה עד אין סוף כי רק זה חיותו וקיומו לנצח. וזה בחינת אהי"ה שהוא בחינת אגא זמין למהוי כמו שמוכא בהתורה קרא את יהושע, הינו שזה בחינת השמחה שבלב שסוף כל סוף אגא זמין למהוי, שבודאי יתהנה ממני איזה הויה. כי כל ההתהוות של האדם עתה בזה העולם הכל הבל וריק אפלו בחייו פידוע לכל, מכל שכן שמכרח למות ולשוב לעפר ויתבלה הכל, ועל כן אין זה שום הויה כלל רק אגא זמין למהוי שבודאי אני מוכן ומזמן שיהיה ממני איזה הויה לעתיד לנצח, פי בודאי ישאר ממני אז מה שישאר וכמו ששמעתי מפיו הקדוש ז"ל ענין זה לענין התחזקות בשמחה וכו'.

(ליקוטי הלכות ברכת הודאה ו' כ"ט)

נדבת הרה"ח ר' שמעון ישראל שפירא שליט"א
לרגל שמחת אירוסי בתו תחי' למזל טוב

..אחי יקירי אם אני ירצה לכתב לך קצת דקצת ממה שכבר עבר עלי מאז שנכנסתי בעבודת הבורא זה בלתי אפשרי, רק מעט אני יכתב לך, אבל רק מאחר יותר כשכבר תתחיל קצת לעבוד את ה' והיצר הרע יתחיל להתגרות בך אז אני יכתב לך קצת בכדי שתדע איך צריכים להתחזק בעבודתו יתברך ויתעלה וישצריכין להיות עקשן גדול בעבודתו יתברך ויתעלה, הינו למשל קבלתי על עצמי כמה הנהגות למשל לקום בחצות וללמד שעורים ולמעט בדבורים אפילו של התר מכל שכן שקרים וליצנות וכו' ולאכל בקדשה ובטהרה כי זה העקר, ועוד דברים טובים כדומה וכדומה ובהתחלה הזאת הלכתי יום ולפעמים שבוע, ואחר כך נפלתי מזה, כי רבנו הקדוש אומר שכאשר ירצה אדם לחשב את כל נפילותיו יראה שעקר הנפילה נמשך מחמת שבתחלה לא היה מקפיד להיות נזהר מהיצר הרע כחוט השערה.

דהינו למשל שהיצר הרע חושב מחשבות לפעל עמו שיפילו מהקבלות שלו והנהגות שלו מעט דמעט שאין זה כלל שום חטא, ואחר כך הוא מפילו בעצבות ומרה שחורה, ובזה מביאו לעברות הגדולות ביותר רחמנא ליצלן, אבל באמת אין צריך להיות כן, כי בתחלה צריך לראות להשמר אפילו מדבר קטן מאד, כי צריך להבין שהיצר הרע מפתה אותי שאני יטה משהו מהמדות שלי אפילו שאין זה כלל חטא, רק צריך להבין שכונתו בזה להחטיאני בעברות גדולות, רק בזה הוא מתחיל, אלא שאף על פי כן אפילו אם בתחלה לא חשב בעצמו מה שעושה ונפל קצת, אז הוא עקר ההתחזקות, ואז צריכים להיות בקי היטב בתכסיסי המלחמה, והעקר צריכים לראות להיות שמת, וצריכים לראות שלא ימשיך לפול יותר, וצריכים לקים אל תביט אחריו ודי למבין.

👉 המשך המכתב יבוא בע"ה

מכתב ר' יצחק ברייטער ז"ל הי"ד - נחלי אמונה לד'

המשך מפרשת תולדות ... אחי יקירי איך זאל דיר וועלין שרייבין קצת דקצת וואס איז שאהן אויף מיר איבערגיאנגון זייט איך בין אריין גיאנגין אין עבודת הבורא איז גאר ניט מעגליך, נור אביסיל וועל איך דיר שרייבין, אבער ערשט שפעטער אז דיא וועסט שאהן השי"ת אביסיל און הייבין צי דיענין אין דער יצר הרע וועט זיך אין דיר און הייבין מתגרה צי זיין דעמאלט וועל איך דיר אביסיל שרייבין בכדי זאלסט וויסען וויא אזו מען בעדארף זיך מתחזק זיין בעבודתו ית' ויתע' אין מען בעדארף זיין אגרויסער עקשן בעבודתו ית' ויתע', היינו למשל איך האב אויף מיר מקבל גיווען כמה הנהגות למשל אויף צי שטיין חצות אין צי לערנן שיעורים אין ממעט צי זיין אין דיבורים אפילו של היתר מכ"ש שקרים אין לצנות וכו' אין צי עסין בקדושה וטהרה כי זה העיקר, אין נאך גוטי זאכין כדומה וכדומה, אין מיט דער התחלה בין איך אוועק גיגענגען א-טאג אין אמהל א-וואך, דער נאך בין איך דער פין אראפ גיפעלין, דען דער הייליגער רבי זאגט אז אמענש זאל וועלין בארעכנן אללע זיינע נפילות וועט ער זעהן אז דער עיקר נפילה האט זיך גענומען ווייל ער איז אין דער תחילה נישט געווארינט גיווען ער זאל נזהר זיין זיך אב צי היעטיין פין דעם יצר הרע א-חוט השערה.

דהיינו למשל דער יצר הרע זעהט נאר מיט איהם צי ארבעטיין ער זאל איהם אראפ ווארפין פין זיינע קבלות פין זיינע הנהגות אקלייניקייט וואס דאס איז גאר קיין שום חטא ניט, דער נאך ווארפט ער איהם אריין אין עצבות אין מרה שחורה. אין דער מיט ברענגט ער איהם צו דיא גרעסטע עבירות רחמנא ליצלן, אבער דער אמת בדארף נישט אזוי צי זיין דען אין דער תחילה בעדארף מען צי זעהין מען זאל זיך אב היעטיין אפילו גאר פין אקליינע זאך דען מען בעדארף פאר שטיין אז דער יצר הרע רעט מיך און איך זאל עפיס פערבייגען פין מיינע מידות אפילו אז עס איז גאר קיין חטא ניר בעדארף מען וויסען אז זיין כוונה איז אז ער וויל מיך מחטיא זיין גרויסע עבירות, נאר דארמעיש הייבט ער און, נאר פין דעסט וועגין אפילו מען האט נישט זיך בערעכנט וואס מען טועהט אין מען איז אביסיל אראפ געפאלין, דענסמאל איז דער עיקר התחזקות, דענסמאל בדארף מען זיין גוט בקי אין דיא תכסיסי המלחמה אין דער עיקר בעדארף מען זעהין פרייליך צי זיין אין מען בדארף זעהין אז מען זאל ווייטער נישט פאלין. מען בדארף מקיים זיין אל תביט אחריו וד"ל.

זמני שבת קודש – פרשת וישלח

אין לסמוך על הזמנים בצמצום	ירושלים וביתר	בית שמש	בני ברק	מירון וצפת	מודיעין עילית	הר יונה	אומין	ניו יארק
הדלקת הנרות	4:03	4:02	4:18	4:00	4:12	4:00	3:53	4:13
שקיעה ערב שב"ק	4:43	4:42	4:40	4:40	4:42	4:40	4:15	4:35
חצות הלילה	11:07	11:07	11:07	11:04	11:07	11:04	10:53	11:07
עלות השחר	4:56	4:57	4:58	4:57	4:57	4:57	5:36	5:24
עטיפת הטלית	5:19	5:20	5:21	5:20	5:20	5:20	6:05	5:49
ניץ החמה	6:12	6:13	6:14	6:13	6:13	6:13	7:15	6:49
סוף זמן קר"ש מג"א	7:59	8:00	8:01	7:59	8:00	7:59	8:25	8:20
חצות היום	11:25	11:26	11:26	11:24	11:25	11:24	11:45	11:42
שקיעה יום שב"ק	4:43	4:41	4:40	4:40	4:41	4:39	4:14	4:34
צאת השבת	5:17	5:17	5:17	5:14	5:17	5:15	5:05	5:46
צאה"ש 72 דק'	5:55	5:53	5:52	5:52	5:53	5:51	5:26	

כללים: הדלה"ג בירושלים ובני"ש מירון והר יונה 40 דק, במודיעין 30 דק, בב"ב וחול"ל 22 דק. שקיעת החמה בא"י בגובה, באומן ובחול"ל במישור. חצות הלילה שש שעות שוות מצאה"כ בינונים לפי האופק (כ-6.5 מע'). עלות השחר (72 ע"פ מע') 16.1 מע'. עטיפת הטלית 11.5 מע'. ניץ החמה במישור כנהוג. סוף קר"ש (מג"א כנהוג) מעלה"ש 16.1 מע' עד צאה"כ בינונים לפי האופק. צאת השבת בצאת כוכבים קטנים (רצו) 8.5 מע'.

הרוצה ליטול חלק בזכות ההדפסה וההפצה, וכן הרוצה לקבל הגליון

יפנה לטעל. 0548528284 (toameobreslev@gmail.com)

כמו"כ ניתן לתרום ב'נדרים פלוס' עבור 'טועמיה חיים זכו - ברסלב'

לוח הלימודים היומיים לשבוע הבא פרשת וישב

יום ראשון	יום שני	יום שלישי	יום רביעי	יום חמישי	יום שישי	שבת קודש
דף היומי גמרא תענית	ט	י	יא	יב	יג	יד טז
עמוד היומי ליקוטי מוהר"ן תנינא	לז.	לו:	לז.	לז:	לח.	לח: לט.
דף היומי ליקוטי הלכות או"ח ח"ב	קנה	קנו	קנו	קנז	קנח	קנח קסא
התורה הזמנית	תורה כ"ב - חותם בתוך חותם					